

РІШЕННЯ
разової спеціалізованої вченої ради про присудження ступеня доктора
філософії

Здобувачка ступеня доктора філософії Кондрашова Єлизавета Олегівна, 1997 року народження, громадянка України, освіта вища: закінчила у 2021 році Дніпропетровський національний університет імені Олеся Гончара зі спеціальності «Філологія», спеціалізація: Германські мови та літератури (переклад включно), перша – англійська», навчається в аспірантурі Дніпровського національного університету імені Олеся Гончара Міністерства освіти і науки України, виконала акредитовану освітньо-наукову програму 091 «Філологія».

Разова спеціалізована вчена рада, утворена наказом Дніпровського національного університету імені Олеся Гончара Міністерства освіти і науки України, м. Дніпро від «30» червня 2026 року № 242, у складі:

Голови разової ради –	Ольги Шаф, доктора філологічних наук, професора, професора кафедри української літератури Дніпровського національного університету імені Олеся Гончара Міністерства освіти і науки України;
Рецензентів –	Вікторії Ліпіної, доктора філологічних наук, професора, завідувача кафедри англійської та східних країн Дніпровського національного університету імені Олеся Гончара Міністерства освіти і науки України; Світлани Гонсалес-Муніс, кандидата філологічних наук, доцента, доцента кафедри англійської філології Дніпровського національного університету імені Олеся Гончара Міністерства освіти і науки України;
Офіційних опонентів –	Андрія Безрукова, кандидата філологічних наук, доцента, доцента кафедри філології та перекладу Українського державного університету науки і технологій (ННІ «Дніпровський інститут інфраструктури і транспорту») Міністерства освіти і науки України; Кирила Тарасенка, кандидата філологічних наук, доцента, доцента кафедри слов'янської філології Запорізького національного університету Міністерства освіти і науки України

на засіданні «29» серпня 2026 року прийняла рішення про присудження ступеня доктора філософії з галузі знань 03 Гуманітарні науки Кондрашовій Єлизаветі Олегівні на підставі публічного захисту дисертації «Поетичні світи

Ділана Томаса: художні орієнтири та перекладацькі інтерпретації» зі спеціальності 035 Філологія.

Дисертацію виконано у Дніпровському національному університеті імені Олеся Гончара Міністерства освіти і науки України, м. Дніпро.

Науковий керівник – Потніцева Тетяна Миколаївна, доктор філологічних наук, професор, професор кафедри зарубіжної літератури Дніпровського національного університету імені Олеся Гончара.

Дисертацію подано у вигляді спеціально підготовленого рукопису із дотриманням вимог пункту 6 Порядку присудження ступеня доктора філософії та скасування рішення разової спеціалізованої вченої ради закладу вищої освіти, наукової установи про присудження ступеня доктора філософії, затвердженого постановою Кабінету Міністрів України від 12 січня 2022 року № 44 (зі змінами). В ній уперше в українському літературознавстві зроблено спробу системного аналізу складників поетичного світу Д. Томаса. Робота є першою комплексною працею, де предметом дослідження постає художній світ поезії обраного автора. У роботі уточнено концептуальні положення у сфері літературознавчих оцінок творчості валлійського поета, розширено наукові уявлення про інтермедійне поле творчості автора із залученням не лише кінематографічних версій, а й інтерпретаційних варіантів його поезії в мистецтві фотографії, музиці та театрі.

Дисертація виконана державною мовою із дотриманням вимог до оформлення дисертації, встановлених МОН України. Обсяг і структура дисертації відповідають вимогам до оформлення дисертацій та освітньо-науковій програмі «Філологія», галузь знань 03 Гуманітарні науки, спеціальність 035 Філологія Дніпровського національного університету імені Олеся Гончара Міністерства освіти і науки України.

Здобувачка має 10 наукових публікацій за темою дисертації, з них 4 – у наукових фахових виданнях України, 2 – в інших періодичних наукових виданнях, 4 тез доповідей, які відповідають вимогам пунктів 8, 9 Порядку присудження ступеня доктора філософії та скасування рішення разової спеціалізованої вченої ради закладу вищої освіти, наукової установи про присудження ступеня доктора філософії, зокрема:

1. Кондрашова Є. Відображення поетичного світу та художніх образів Д. Томаса в перекладацьких інтерпретаціях. *Науковий вісник міжнародного гуманітарного університету. Серія: Філологія*. 2021. Вип. 51. Т. 3. С. 32–35. : <https://doi.org/10.32841/2409-1154.2021.51-3.8> (фахове видання категорії Б).

2. Kondrashova Y. Getting around obstacles in translation: D. Thomas “The Hand”. *Академічні студії. Серія «Гуманітарні науки»*. 2022. Вип. 1. С. 147–153.

DOI: <https://doi.org/10.52726/as.humanities/2022.1.22> (фахове видання категорії Б).

3. Kondrashova Y. 18 straight ways to give *last call* (multimedia aspect of Thomas and his works). *Актуальні питання гуманітарних наук*. Дрогобич, 2024. Вип. 81. Т. 2. С. 174–182. DOI: <https://doi.org/10.24919/2308-4863/81-2-23> (фахове видання категорії Б).

4. Кондрашова, Єлизавета. «Асоціативне поле поезії доби модернізму та художнє бачення світу Д. Томасом». *Вчені записки Таврійського Національного університету імені В. І. Вернадського*, том 37 (76) №1, видавничий дім «Гельветика». 2026, сс. 99-104. DOI: <https://doi.org/10.32782/2710-4656/2026.1.2/16> (фахове видання категорії Б).

У дискусії взяли участь голова, рецензенти, офіційні опоненти та висловили зауваження:

Шаф О. В., доктор філологічних наук, професор (10.01.01 – українська література), (Дніпровський національний університет імені Олеся Гончара, професор кафедри української літератури). Зауважень немає.

Ліпіна В. І., доктор філологічних наук (10.01.05 – література країн Західної Європи, Америки і Австралії), професор (Дніпровський національний університет імені Олеся Гончара, завідувач кафедри англomовних та східних країн).

Зауваження:

1. Задеклароване у вступі розрізнення між інтегральним художнім всесвітом автора та його суто ліричним виміром у подальших розділах дисертації фактично нівелюється. Водночас таке синонімічне зближення термінів у практичній частині видається мені глибоко органічним для самого досліджуваного матеріалу, який чинить природний опір штучному термінологічному розчленуванню. Це змушує сприймати теоретичне розмежування у вступі як формальну данину академічній традиції, що суперечить реальній логіці аналізу поетичного тексту.

2. У підрозділі 1.3, який має назву «Асоціативне поле поезії доби модернізму та художнє бачення світу Діланом Томасом», окреслюється дискусійний аспект дисертаційного дослідження. Дещо відчутною постає вибірковість у залученні контекстів, через яку за рамками аналізу опинився художній досвід Т. С. Еліота, чия рецепція могла б суттєво поглибити запропоновані авторкою узагальнення. Т. С. Еліот згадується в роботі лише кілька разів у вигляді поодиноких цитат з праць інших критиків, які вказують, що Томас «не був заплямований Еліотом» або «слідом за Еліотом змінив песимістичне уявлення». Адже Еліот є не просто одним із поетів тієї доби, а центральною постаттю, яка сформувала обличчя англomовного модернізму.

Його концепція поетичної традиції, теорія безособовості мистецтва, принцип «об'єктного кореляту» були тими орієнтирами, у постійному відштовхуванні чи діалозі з якими розвивався весь наступний поетичний дискурс, зокрема й неоромантизм Ділана Томаса. Без детального зіставлення світовідчуття Томаса з інтелектуальним, класицистичним та іноді глибоко скептичним проектом Еліота аналіз постає дещо звуженим, хоча й доволі переконливим у визначених нею межах.

Окрім цього, критичного погляду потребує структура та характер викладу матеріалу у підрозділах 1.1 та 1.2. Здобувачка надмірно захоплюється біографічним методом аналізу, детально описуючи факти особистого життя Ділана Томаса, його схильність до епатажу, фінансову скруту, богемний спосіб життя та відомі проблеми з алкоголем. Хоча для розуміння художнього світу поета-неоромантика життєвий контекст є важливим, в академічній роботі така надмірна біографізація часто, на мій погляд, шкодить науковості. Біографічний міф не завжди тотожний реальному естетичному змісту поетичних текстів.

3. В другому розділі відчувається відсутність чіткої термінологічної послідовності. Авторка постійно переходить від аналізу лінгвістичного рівня тексту (фонетичної організації, алітерацій, специфічного синтаксису) до широких філософсько-естетичних узагальнень, не завжди забезпечуючи логічний зв'язок між цими рівнями. Спроба описати «поетичні світи» через аналіз окремих тематичних груп лексики виглядає дещо механістичною. Статистичні підрахунки частоти вживання тих чи інших слів (наприклад, лексем «смерть», «кров», «світло»), які здійснює дисертантка, самі по собі не розкривають глибинного семантичного наповнення поезії, якщо вони не підкріплені глибоким концептуальним аналізом індивідуально-авторських метафор. У результаті окремі підрозділи другого розділу видаються дещо фрагментарними, де за статистичними таблицями втрачається цілісне естетичне сприйняття поетичної спадщини поета.

Ще одним дискусійним аспектом другого розділу є аналіз інтертекстуальних зв'язків поезії Д. Томаса. Намагаючись довести унікальність художнього стилю поета, авторка протиставляє його практично всім тогочасним течіям, що призводить до певної ізоляції постаті автора від загальнолітературного процесу. Поезія Томаса не виникла у вакуумі; вона активно взаємодіяла не лише з неоромантизмом, але й із сюрреалізмом. Брак детального порівняння поетичної техніки Томаса з практикою французьких та англійських сюрреалістів тридцятих років звужує об'єктивність висновків щодо витоків його індивідуального стилю, і робить його постать надмірно демонізованою та відірваною від реальних літературних контактів епохи.

4. Прагнення авторки здійснити порівняльний аналіз перекладацьких інтерпретацій Д. Томаса одразу п'ятьма мовами (українською, російською, французькою, іспанською та турецькою) викликає науковий скепсис. Такий

широкий мовний діапазон є занадто амбітним для дисертаційного дослідження обсягом у 263 сторінки. На практиці це призводить до того, що аналіз французьких, іспанських та особливо турецьких перекладів виглядає надзвичайно поверховим, подекуди зводяться до простого порівняння окремих слів у словниках або констатації еквівалентності окремих лексем. Глибоке розуміння перекладацьких стратегій вимагає досконалого знання не лише мови, а й усього контексту національної перекладацької традиції кожної з цих країн, історичних умов сприйняття модернізму та специфіки національних поетичних систем. За відсутності такого комплексного підходу аналіз іншомовних перекладів перетворюється на формальне зіставлення, яке не додає науковій цінності роботі, а лише створює ілюзорну універсальність дослідження.

5. Багатий потенціал методології інтермедіального аналізу, обраної для дослідження, видається не до кінця реалізованим у практичній частині роботи. Замість теоретично обґрунтованого дослідження трансформації поетичного слова в екранний образ чи музичний звук, авторка часто вдається до звичайного каталогування та опису різноманітних мистецьких проєктів, пов'язаних з ім'ям поета. Описовий характер викладу тут превалює над аналітичним, що знижує науковий рівень цієї частини розділу, перетворюючи її на інформативний додаток, аніж на органічне продовження літературознавчої концепції.

Висловлені критичні зауваження до окремих частин роботи не знижують загального позитивного враження від праці та свідчать про перспективність подальшого розроблення цієї теми.

Гонсалес-Муніс С. Ю., кандидат філологічних наук (10.01.04 – література зарубіжних країн), доцент (Дніпровський національний університет імені Олеся Гончара, доцент кафедри англійської філології).

Зауваження:

1. По-перше, заслуговує на додаткове розширення термінологія, пов'язана із поняттям «інтермедіальність» у третьому розділі роботи. Попри наявність базового теоретичного підґрунтя інтермедіального аналізу, розділ має переважно описовий характер. Візуальний матеріал (наприклад, ілюстрації до збірки Ділана Томаса або фільм про нього) подається без порівняння з поетичним текстом. Аналіз музичних і кінематографічних інтерпретацій творчості Ділана Томаса міг би бути більш системним, із ширшим залученням порівняльного аналізу поетичних текстів та їхніх інтермедіальних втілень, що посилює аналітичний потенціал дослідження.

2. По-друге, дослідження переконливо висвітлює провідні мотиви й образи поезії Ділана Томаса, однак аналіз окремих концептуально важливих образів, зокрема смерті, тілесності та релігійної символіки (с. 31–34, 59–87), міг би бути більш концептуалізованим і доповненим ширшим філософським

осмисленням, що дозволило б повніше розкрити складність авторської поетичної картини світу.

3. По-третє, авторські переклади поезій Ділана Томаса, подані в додатках (с. 249–258) та частково проаналізовані у другому розділі (с. 146–141), є безперечною перевагою дисертації та свідчать про високий рівень фахової підготовки здобувачки. Разом із тим коментар до власних перекладацьких рішень міг би бути більш розгорнутим, зокрема щодо обґрунтування вибору стратегій передачі образності, ритмомелодики, символіки та інших особливостей поетики оригіналу.

Зроблені зауваження не зменшують загальної позитивної оцінки дисертації, вони не стосуються змісту основних положень дослідження і не ставлять під сумнів достовірність отриманих результатів та сформульованих теоретичних висновків, що мають суттєве значення для подальшого розвитку літературознавства та перекладознавства.

Безруков А. В., кандидат філологічних наук (10.01.04 – література зарубіжних країн), доцент (Український державний університет науки і технологій (ННІ «Дніпровський інститут інфраструктури і транспорту»), доцент кафедри філології та перекладу).

Зауваження:

1. Хоча запропонована розвідка методологічно тяжіє до логіки трансдисциплінарності, що уможливорює, зокрема, студіювання інтермедіальних рецепцій поезій Д. Томаса (кінематографічний, музичний, образотворчий, театральний рівні), поза увагою здобувачки залишаються відповідні напрацювання сучасної гуманітаристики (напр., Christopher Conti, Renata Gambino & Grazia Pulvirenti, Ramona-Elena Tutunaru). Унаслідок цього трансдисциплінарний потенціал дослідження не набуває належної методологічної експлікації, залишаючись радше імпліцитною характеристикою досліджуваного матеріалу. Проте саме задекларований широкий горизонт дослідження створює плідне підґрунтя для трансдисциплінарного прочитання доробку Д. Томаса, що передбачає вихід за межі окремих «дисциплін» та інтеграцію різних аналітичних перспектив – літературознавчої, перекладознавчої, культурологічної, філософської, релігійної, історичної, медіаорієнтованої тощо – у межах єдиного інтерпретаційного поля. Водночас, усвідомлюючи філологічну спрямованість розвідки, яка, очевидно, зумовила вибір і обґрунтування дослідницьких методів, варто зазначити, що залучення методологічного інструментарію трансдисциплінарних студій могло би розширити інтерпретаційні можливості дисертантки у трактуванні поетичної смислотворчості валлійського автора, адже у межах трансдисциплінарного підходу інтермедіальність і переклад (!) можуть поставати не просто «об'єктами» окремих «дисциплін», а своєрідними формами культурної медіації,

що функціують на метарівні взаємодії тексту, медіа, мови і культури. Однак «розмитість» трансдисциплінарної перспективи в дисертації призводить до того, що інтермедіальні та перекладацькі феномени трактуються переважно крізь призму міждисциплінарної логіки, у формі тематичних і контекстуальних паралелей, без їх системної концептуалізації, тобто без переходу на той метарівень аналізу, який увиразнив би більш цілісне осмислення поетикальної картини світу Д. Томаса.

2. Уточнення потребує твердження про найближчу спорідненість творчості Д. Томаса з творчістю «так званих поетів-метафізиків (Дж. Донн, Т. С. Еліот)» (с. 90). Насамперед варто розмежувати статус двох згаданих митців: приналежність Дж. Донна до англійської «метафізичної школи» не викликає сумнівів, тоді як Т. С. Еліота термінологічно некоректно зараховувати до «поетів-метафізиків», особливо в історико-літературному сенсі, хоча він і вважається одним із найавторитетніших теоретиків, інтерпретаторів і популяризаторів творчої спадщини англійських метафізиків XVII ст. Дискусійним видається й твердження, що «поезію Д. Томаса цілком обґрунтовано можна характеризувати як метафізичну» (с. 91). Хоча у творчості валлійського поета безперечно простежуються окремі риси метафізичної традиції, його поетика істотно відрізняється від, скажімо, доннівської: вона ґрунтується не стільки на інтелектуальній аргументації, парадоксі та концептуальній метафорі, скільки на символічному, міфопоетичному й органічному переосмисленні світу. У цьому контексті згадується й еліотівське *dissociation of sensibility*, за допомогою якого він пояснював втрату первісної єдності думки й почуття в англійській поезії після XVII ст., тоді як творчість Дж. Донна та інших метафізиків розглядав як взірць їх поєднання. Отже, співвіднесення творчості Д. Томаса саме з метафізичною традицією, а не з метафізичною поезією як конкретним історико-літературним явищем, потребує чіткішого теоретичного обґрунтування та послідовнішого розмежування цих понять у дисертації.

3. Із зазначеної у попередньому коментарі амбівалентності частково випливає наступне зауваження. Нерозривний зв'язок релігійного й метафізичного, що становить одну з визначальних ознак поетики перших англійських метафізиків, у творчості Д. Томаса, якого здобувачка характеризує то як «релігійного» (с. 95), то як «релігійного метафізичного» (с. 96) поета, видається не цілком однозначним. Втім, у трактуванні релігійних образів і загалом теологічної картини світу Д. Томаса більш переконливою видається позиція Р. Кіддера, який наголошує, що, попри численні біблійні алюзії, ідея співіснування різних часових і духовних вимірів у поезії валлійця зумовлена не релігійною, а поетичною логікою, яка ґрунтується на архетипному значенні образів і «має радше метафоричний, аніж метафізичний характер», про що, власне, зазначає і сама дисертантка, вказуючи на «надмірну насиченість [поезій

Д. Томаса] метафорами в поєднанні зі складними асоціативними образами» (с. 33). На підтвердження цієї думки Дж. Гудбі, аналізуючи вірші *And Death Shall Have No Dominion* та *Poem on His Birthday*, зазначає, що християнська образність у творчості Д. Томаса «ніколи не оформлюється в цілісну релігійну позицію, а слугує передусім художнім засобом осмислення природи людської віри та механізмів її функціонування». Хоча, як і багато його сучасників, Д. Томас вважав, що наука, попри дедалі більші можливості пізнання світобудови, ніколи не зможе остаточно досягнути її фундаментальні істини, а неминучість і непізнаваність смерті зумовлюють існування метафізичного виміру людського буття, цей вимір не набуває у його творчості конфесійно чи догматично визначеного характеру. Саме це окреслює істотну відмінність художнього осмислення Д. Томасом релігійної проблематики від поезики, зокрема, Дж. Донна і Дж. Герберта, які були англіканськими священниками.

4. Не цілком переконливою видається авторська концептуалізація поняття «поетичні світи». Якщо «поетичний світ» визначається здобувачкою як «художня реальність, створена власне поетичними текстами, там [sic] способами її осмислення й рецепції» (с. 14), то недостатньо аргументованим є перехід до вживання цього поняття у множині лише на підставі того, що до аналізу залучається «той образ поета, який сформувався в культурній свідомості завдяки біографічним міфам, особливостям його публічної поведінки та подальшим інтермедіальним інтерпретаціям творчості» (с. 15). Це розширення поняття фактично зміщує акцент із поезики тексту на сферу культурної рецепції, не пояснюючи, чому саме ці явища слід розглядати як окремі «поетичні світи», а не як, скажімо, форми рецептивного «сприйняття його [Д. Томаса] творчої спадщини» (с. 15).

5. Дискусійною постає теза авторки дисертації про «невербальний рівень розуміння тексту, на якому його [Д. Томаса] поезія починає сприйматися як внутрішньо цілісна та художньо впорядкована система» (с. 81). Насамперед потребує уточнення власне поняття «невербальний рівень», адже поетичний текст є вербальною художньою системою. Крім того, наведене формулювання може створювати враження, ніби внутрішня цілісність поезії є результатом її рецепції, хоча насправді вона є іманентною властивістю художнього твору. Ймовірно, точніше було б розмірковувати про досягнення читачами глибинного образно-символічного або художньо-семантичного рівнів тексту.

6. Попри насиченість тексту дисертації біографічними фактами з життя Д. Томаса та його родини, ця дослідницька стратегія не видається надмірною, оскільки здобувачка майже щоразу простежує вплив конкретних біографічних обставин на формування світоглядних і художніх орієнтирів валлійського автора. Водночас у низці випадків виклад біографічного матеріалу міг би бути лаконічнішим, із посиленням аналітичного компонента та чіткішим підпорядкуванням його розв'язанню дослідницьких завдань.

7. Дисертаційна робота написана українською мовою з використанням фахової термінології та загалом відповідає вимогам наукового стилю, проте подекуди трапляються орфографічні, лексичні й стилістичні помилки, а також деякі загальні хиби оформлення:

✓ підгрунтя (укр. підґрунтя) (с. 15), Уоткінс (укр. Воткінс) (с. 26, 46, 47, 48, 49, 67...), надзвичано (укр. надзвичайно) (с. 90);

✓ росіянізми – не дивлячись на (с. 5, 74, 77) (укр. попри, незважаючи на, всупереч), вітчизняний (радянський канцеляризм) (с. 17, 27, 46, 194, 198, 233), ряд (с. 29, 43, 163, 178, 179) (укр. низка), відмічати (с. 67, 69, 70, 91, 108, 117, 118, 194) (укр. зазначати), передавати (укр. відтворювати) (с. 5, 19, 30, 40, 44, 81, 86...); закриті (про очі) (укр. заплющені) (с. 223).

✓ непослідовне вживання прикметників, утворених за новою словотвірною моделлю із суфіксом -йін- (аналогійний (с. 4, 25), методологійний (с. 17, 24), ідеологійний (с. 17) тощо). Якщо здобувачка свідомо орієнтувалася на сучасні тенденції оновлення українськомовної наукової термінології та перевнормування іншомовних запозичень, такий принцип мав би бути послідовно реалізований в усьому тексті (пор.: поетологійний, біологійний тощо). Водночас у роботі паралельно функціують усталені нормативні форми цих самих прикметників із суфіксом -ічн- (аналогічний (с. 96, 105, 162), методологічний (с. 27), ідеологічний (с. 74) тощо).

✓ у дисертації систематично вживається прикметник інтермедійний (с. 3, 14, 16, 21, 48, 193, 194, 233, 237), тоді як у сучасному українському літературознавчому дискурсі значно поширенішим і усталеним є термін інтермедіальний, утворений від поняття інтермедіальність. Натомість форма інтермедійний етимологічно співвідноситься насамперед з лексемою інтермедія (невелика драматична сценка між актами);

✓ розлогі поезії та їх переклади, зокрема на с. 131–141, 150, 152, 155–157, 167, 169–170, 171–172, 173–174, 177–178, доцільно було б навести лише у додатках, аби не перевантажувати основний текст дисертації ілюстративним матеріалом;

✓ у списку використаних джерел не наведений, зокрема, бібліографічний опис наукової статті А. В. Безрукова (Риторичні витoki метафізичної поезії й особливості її формування в англійській літературі XVII ст. Науковий вісник Міжнародного гуманітарного університету. Серія «Філологія». 2014. Вип. 12. С. 118–121), на яку дисертантка прямо посилається на с. 90;

✓ додатки А, Б, В, Г, Ґ не інтегровані в основний текст дисертації, оскільки відсутні посилання на них у відповідних розділах роботи, що знижує їхню функційну роль у структурі дослідження. Для ілюстративного матеріалу, поданого в додатках Д, Е, Є, Ж, З, не зазначені джерела походження зображень.

Водночас висловлені зауваження та побажання у жодному разі не зменшують наукової цінності запропонованого дослідження й мають переважно рекомендаційний характер, оскільки, як і будь-яка наукова розвідка, дисертація Є. О. Кондрашової відкриває простір для подальших наукових дискусій, уточнень і розвитку окремих положень. Отже, рецензована дисертація є самостійною, завершеною науковою працею, виконаною на належному теоретичному, методологічному та практичному рівнях, що робить внесок у розвиток українських студій з історії валлійської англійськомовної літератури, поетики модернізму, перекладознавства та інтермедіальних досліджень.

Тарасенко К. В., кандидат філологічних наук (10.01.04 – література зарубіжних країн), доцент (Запорізький національний університет, доцент кафедри слов'янської філології).

Зауваження:

1. В другому розділі роботи хоча й надається аналітика перекладацьких постулатів С. Баснетт, Р. Якобсона, А. Леві певною мірою варто було б згадати та відрефлектувати ті стратегії перекладу, які були застосовані в процесі перекладу тексту, тим більше що про стратегії авторка дисертації побіжно згадує у висновках до розділу, а саме: «рівень адекватності перекладів коливається залежно від індивідуальної стратегії автора» (стр.190). Тож під час захисту роботи хотілося б почути про те, які індивідуальні перекладацькі стратегії йдеться в процесі перекладу віршів Д. Томаса?

2. У роботі авторка цілком слушно зазначає про складний характер поезій Д. Томаса, стверджуючи про те, що *«осмислення поетичного світу автора потребує занурення у складну систему асоціативних зв'язків, метафоричних образів і метафізичних філософських концептів»* (стр.131), про складність для непідготовленого читача *«зануритися в світ метафорики ... без постійного прагнення до їхнього розшифрування»* (стр.91). З іншого боку, в тексті роботи є пасажі, які доводять нам неабиякий вплив на реципієнта завдяки магнетичній аурі поетичного слова автора: *«всю поезію Томаса легше зрозуміти, коли він читає її вголос»* (стр.228), її успіх серед слухачів завдяки неабиякій музичності та ритмічній організації під час виступів Томаса на радіо та зустрічей із читачами (слухачами). В такому контексті бажано б прояснити, яким чином корелює потреба неодноразової вдумливої рецепції діланівського тексту в процесі читання із тим, що його звукова версія повторюється лише раз або два під час виступу і слухач не має часу осмислити глибину всіх закладених смислів, а ефект є майже однаковим.

3. В дисертації авторка переконливо доводить, що існував поет Д. Томас – геній та водночас Д. Томас – представник богемі, перший вражав своїх читачів магнетичною аурую своїх поезій, а другий – вів асоціальний спосіб життя. Всі

ці біографічні моменти також показано в кінострічці "Last Call" («Останній поклик»), щоправда, як зазначено в роботі, *«нуарна версія екранного часу домінує над «кольоровими уривками»* (стр.201). Було б цікаво почути міркування дисертантки стосовно причин такої рецепції творчості Д. Томаса. Чому саме «темна сторона» особистості поета домінує над яскраво вираженою валійсько-англійською ідентичністю, яка дуже яскраво проступає у його поезіях?»

4. У роботі наявні поодинокі помилки друку, русизми або ж неточності, такі як «любити та бути любимим» замість «кохати та бути коханим» (стр.110), «Волт Вітмен» (стр.89) замість «Уолт Уїтмен», «реконструювати біографію автора» замість «реконструювати внутрішню перспективу автора» (стр.57) та ін.

Зазначимо, що висловлені зауваження не знижують якість проведеного дослідження і не впливають на його позитивну оцінку.

Результати відкритого голосування:

"За" – 5 членів ради,

"Проти" – немає.

На підставі результатів відкритого голосування разова спеціалізована вчена рада присуджує Кондрашовій Єлизаветі Олегівні ступінь доктора філософії з галузі знань 03 Гуманітарні науки зі спеціальності 035 Філологія.

Відеозапис трансляції захисту дисертації додається.

Голова разової спеціалізованої
вченої ради

МП

(підпис)

Ольга ШАФ